

Maestrii

foto: Corina Tud

Într-un teatru tot mai dezlegat de propriile rădăcini, pe care le contestă sau, pur și simplu, le ignoră, în favoarea unei tot mai extenua(n)te reporniri de la punctul 0, Tompa Gábor face figură aparte. Este unul dintre puținii regizori care își recunosc maestrii, fie aceștia spirituali (Harag György, căruia, de altfel, i-a și dedicat, în anul 2000, la Cluj, un festival) sau strict „didactici” (Mihai Dimiu, sub a cărui îndrumare și-a încheiat, în 1979, studiile universitare). Această recunoaștere e un semn de forță, inteligență și echilibru – însușiri pe care le regăsim în toate spectacolele lui Tompa. Aliate, uneori, cu o ironie bogată și savuroasă (ca în *Cântăreța cheală*, montare antologică și cu o carieră neobișnuit de lungă), alteori, cu o amărăciune resemnată (ca în *Hamlet*, prea repede uitatul său spectacol craiovean) sau cu o sensibilitate atent cenzurată (ca în recentul *Mizantropul*). Astăzi, Tompa Gábor este, la rândul lui, recunoscut drept maestru de câțiva regizori aflați la începuturile, deja salutate entuziast, unei profesii dure și, nu o dată, ingrate. Existența lui în teatrul românesc dă o garanție de continuitate creatoare în lipsa căreia inovația devine o noțiune goală de sens.

Alice Georgescu

